

Tézisek

1. A Dávid és Salamon alatt egyesített monarchia északi (Izráel) és déli (Júda) királyságra való kettészakadása után, József nevét szinonimaként kezdték el használni az északi országrésszel. A királyság kettészakadása után tehát a „József” név, a „József háza”, és „József fiai” kifejezések a Héber Bibliában „geopolitikai realitásra” utalnak.
2. A Genezis Rabba (5. század) bölcseinek Tóraexegézisében világosan kimutatható koruk zsidó-ellenessége. Ez elsősorban József egyiptomi uralkodása alatt történt események magyarázatában figyelhető meg.
3. A rabbinikus irodalomban József úgy jelenik meg, mint „igaz” ember, aki a vallásos-etikai viselkedés „prototípusa” a bölcsek gondolkodásában. „Igaz” embersége a következő exegetikai motívumokban is megnyilvánul: a Héber Biblia nagy személyiségeihez hasonlóan „körülmetélten született”, kiemelkedő szépsége miatt az egyiptomi „lányok a falra másztak”, sőt még halott porában is fontos szerepet töltött be Izráel életében, ugyanis maga Mózes, a „legnagyobb” foglalkozott csontjaival.
4. A rabbinikus irodalomban található exegetikai motívumok, amelyeknek a gyökere a Bibliában található, kialakulásuktól kezdve, folyamatosan változnak. Ez az átalakulás megfigyelhető a korábbi rabbinikus munkák és a középkori kommentátor, Rasi írásainak összehasonlításában.
5. Rasi (1040-1105) Tórákommentárában a hangsúly a szöveg „pesat” (szó szerinti) értelmére kerül. Ugyanakkor a József történethez írt exegézisében gyakran felhasználja a Genezis Rabba, a Targumok, ritkábban a Talmud, Misna és egyéb rabbinikus alkotás „deras” típusú (allegorikus) magyarázatát, oly módon, hogy azt a legtöbb esetben alárendeli a „pesat” értelmezésnek.